

Ще однією важливою складовою є підготовка вчителів до роботи з міжкультурними матеріалами. Вчителі повинні володіти необхідними знаннями та навичками для ефективного використання таких матеріалів у навчальному процесі. Необхідно вміло підібрати відповідні матеріали, організовувати міжкультурні дискусії та обговорення, а також оцінювати результати навчання з урахуванням міжкультурного контексту.

Враховуючи важливість міжкультурної комунікації у навчанні англійської мови, можна стверджувати, що використання міжкультурного підходу сприяє значному покращенню рецептивних навичок учнів старших класів. Це дозволяє не лише підвищити їх мовну компетенцію, але й підготувати до ефективної комунікації у глобалізованому світі. Використання міжкультурних елементів у навчальному процесі є ефективним інструментом для підготовки учнів до сприйняття та розуміння культурного різноманіття.

Отже, вплив міжкультурної комунікації на розвиток рецептивних навичок учнів старших класів є значним і багатограним. Використання міжкультурного підходу у навчанні англійської мови дозволяє не лише покращити розуміння прочитаного та прослуханого матеріалу, але й підготувати учнів до ефективної комунікації у глобалізованому світі. Це дослідження підтверджує важливість інтеграції міжкультурних елементів у навчальні програми та підготовку педагогів для роботи у полікультурному середовищі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Byram, M. Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. Multilingual Matters, 1997. С. 20–45, 78–103.
2. Гончаренко, С.У. Педагогічні дослідження: Методологія, методи, технологія. Київ: Вища школа, 2008. С. 85–112, 150–175.

Крилова Л.М.

здобувач другого рівня вищої освіти,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник – д-р. пед.наук, професор Задорожна І.П.

МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У КРАЇНАХ АЗІЇ

У зв'язку з глобалізацією знання іноземних мов, зокрема англійської, стало необхідною частиною навчальних програм та важливим фактором для розвитку в таких сферах, як наука, бізнес та культура. Викладання іноземних мов в Азії є важливою складовою освітніх систем багатьох країн цього континенту. Методики викладання мов у різних країнах Азії значною мірою залежать від культурних, соціальних та політичних особливостей, що приводить до розмаїття підходів у викладанні. Однак, одним із спільних факторів є домінування англійської мови як глобального інструмента комунікації.

У країнах Азії з давніх часів цінують традиції, це проявляється і у освіті. Історично викладання іноземних мов у багатьох країнах Азії було зосереджено

на традиційних методах, зокрема на граматично-перекладному методі. Цей метод був домінуючим у більшості країнах, основна увага приділялася перекладу текстів з рідної мови на іноземну (зазвичай англійську). Цей підхід успішно розвиває навички письма та граматики, проте не сприяє розвитку слухових та розмовних здібностей. Як зазначають Грін і Хендлік (2015), традиційні методи здебільшого розвивають академічні навички, але не сприяють розвитку здатності до спонтанної комунікації, що є важливим аспектом реального використання мови.

Впродовж останніх років, в Азії почали ацинтувати увагу на комунікативному підході навчання мов. Цей підхід акцентує увагу на інтерактивному навчанні та практичному використанні мов. Сінгапур, Малайзія та Південна Корея, активно застосовують комунікативні методи, які спрямовані на розвиток навичок розмовної мови та слухання. Ця практика дозволяє студентам підготуватися до реальних ситуацій комунікації. Як підкреслює Кім (2019), комунікативні методи не лише підвищують рівень мовної компетентності, але й сприяють розвитку міжкультурних комунікаційних навичок, що є надзвичайно важливим у глобалізованому світі.

Активне використання технологій також набрало популярності останнім часом. Інтеграція цифрових платформ, онлайні курси та мобільні додатки суттєво змінюють підхід до вивчення мов та зазнали великого попиту у таких країнах як, Південна Корея та Японія. Наприклад, у Кореї набули популярності онлайн-платформи, які поєднують елементи ігор і адаптивного навчання, що дозволяють створювати індивідуалізовані навчальні шляхи для студентів різних рівнів (Парк, 2020). Такі зміни у системі освіти дозволяють поєднувати теорію з практичним застосуванням та підвищує ефективність мовного навчання особливо за межами традиційних шкіл.

В Японії та Китаї, інтенсивні мовні курси та програми занурення є важливою частиною мовного навчання. Такий підхід дозволяє студентам швидше вдосконалити свої мовні навички завдяки повному зануренню у мовне середовище. У Японії, наприклад, популярними є мовні табори та літні програми, які поєднують мовні заняття з культурними активностями, що довели свою ефективність у підвищенні рівня мовної підготовки (Танака, 2017). Повне занурення у мовне середовище дозволяє студентам застосувати набуті знання у реальних умовах та ще більше зміцнити їхні знання.

Методики викладання іноземних мов в Азії стрімко еволюціонують у відповідь на вимоги глобалізованого світу. Інтеграція традиційних підходів з новітніми технологіями навчання забезпечує студентам всебічну мовну підготовку. З розвитком та вдосконаленням методик навчання іноземних мов, азійські країни створюють основи для більш ефективної та доступної мовної освіти, що сприятиме розвитку міжкультурного обміну та міжнародної співпраці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кім, Ч. (2019). Роль комунікативного підходу в навчанні мов у Сінгапурі та Малайзії. *Журнал мовної освіти*, 15(2), С. 45–56.

2. Парк, Ч. (2020). Інноваційні технології навчання мов у Південній Кореї: мобільні додатки та онлайн-платформи. *Мовне навчання та технології*, 8(1), С. 20–34.
3. Танака, Я. (2017). Ефективність інтенсивних мовних програм в Японії. *Журнал освітніх досліджень*, 22(3), С. 88–01.
4. Лі, С. (2021). Комбіноване навчання іноземним мовам в Азії: перспективи та виклики. *Освіта та технології*, 10(4), С. 112–123.

Кутень О.Ю.

*здобувач другого рівня вищої освіти,
Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Дячук Наталя*

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ У ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ПЕДАГОГІЧНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Розгляд тенденцій модернізації вищої освіти в Україні й вивчення специфіки європейського простору вищої освіти в процесі тривалої співпраці із зарубіжними викладачами та студентами дають змогу виокремити принципові зміни в організації освітнього процесу: скорочення навчальних годин на контактну роботу викладача та студента і збільшення частки самостійної роботи студентів.

Сучасні цілі вищої освіти пред'являють нові вимоги до вищої школи: необхідність підготовки фахівця міжнародного рівня, який володіє сформованими професійними компетенціями і здатний адаптуватися в потоці інформації, що швидко змінюється. Зміна пріоритетів у царині мовної політики, зокрема й у рамках Ради Європи, перенесення акценту на самостійну роботу спонукають викладачів до реорганізації системи самостійної роботи у ВНЗ, до пошуку адекватних технологій управління самостійною роботою учнів. Державний освітній стандарт реалізує компетентнісну модель освіти, що передбачає формування компетентностей як професійного, так і особистісного характеру й зумовлює необхідність удосконалення тих елементів навчального процесу, що дають змогу максимально індивідуалізувати й активізувати процес навчання, тим самим керуючи його якістю. Саме тому одним із важливих елементів навчального процесу виступає самостійна робота учнів.

Багатозначність терміна “самостійна робота студентів” пов'язана з різноплановістю підходів до явища, що розглядається. Учені, які займаються цією проблемою (С.Б. Літвінчук, І.Ф. Підкасистий, І. Шимко, В.К. Буряк), вкладають у термін “самостійна робота студентів” різний зміст. Самостійна робота розглядається ними, з одного боку, “як вид діяльності, що стимулює пізнавальний інтерес, активність, самостійність, і як основа самоосвіти, поштовх до подальшого підвищення кваліфікації, а з другого – як система заходів або певних умов, що забезпечують керівництво самостійною діяльністю студентів” [1; 3; 5; 6]. Ми дотримуємося точки зору Г. Крайчинської, на думку якого “самостійна робота студентів є складним педагогічним явищем, особливою формою навчальної діяльності, що спрямована на засвоєння студентами